

Arrest

nr. X van 29 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VAN MAELE, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 februari 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 7 maart 2011 (bijlage 26).

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 juli 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 11 oktober 2011.

1.3. Op 28 februari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 februari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit het dorp Amla, gelegen in het district Dara-i-Nur in de provincie Nangarhar. U verklaart in 1995 te zijn geboren en legt ter ondersteuning van deze verklaring een taskara voor. U bent Pashtoun van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. In 2005 begon uw broer te werken voor het Mobile Reaction Force van het Amerikaanse leger in Jalalabad. De laatste jaren kreeg uw familie voortdurend dreigbrieven van de taliban waarin uw broer werd aangemaand om zijn activiteiten stop te zetten. In 2009 werd uw vader in elkaar geslagen door de taliban. Hij liep ernstige letsels op en bleef verlamd tot aan zijn middel. Kort nadien stopte uw broer met zijn werk voor de Amerikaanse troepen in Jalalabad en keerde hij terug naar Dara-i-Nur. Desondanks bleef uw familie dreigbrieven ontvangen van de taliban waarin stond dat jullie spionnen waren van de Amerikanen en jullie werden opgeroepen om mee te vechten met de taliban. Regelmatig kwamen de taliban ook 's nachts naar jullie huis om hun eisen kracht bij te zetten maar uw broer weigerde de deur open te doen. Begin 2011 kwamen de taliban opnieuw naar jullie woning. Toen jullie de deur weigerden te openen, begon de taliban op jullie deur te schieten. Hierna sloegen u en uw broer op de vlucht. Uw broer vertelde u dat hij de dag voordien een persoon in Amla geld had gegeven dat hij voor jullie moest bewaren. Hij zei dat u naar die persoon moest gaan en dat die man u naar Europa zou brengen. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk kwam u op 6 maart 2011 aan in België waar u één dag later asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: een taskara, een foto waarop u, uw vader en uw broer staan afgebeeld, een dreigbrief van de taliban, een aanbevelingsbrief van uw broer en een verzendingsbewijs uit Afghanistan.

B. Motivering

Voorafgaandelijk dient te worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 16 juni 2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is maar die waarschijnlijk hoger zal liggen, niet kan worden beschouwd als minderjarige. Ook over uw scholing legde u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u aanvankelijk voor het Commissariaat-generaal dat u slechts twee of drie keer een maand naar school bent gegaan. Toen u erop werd gewezen dat u in uw verklaring op DVZ (Dienst Vreemdelingzaken) had verteld dat u het volledige lager onderwijs had doorlopen op het laatste jaar na, paste u uw verklaringen opnieuw aan. U verklaarde ditmaal dat u wel degelijk acht jaar naar school was gegaan maar dat u er niets had geleerd omdat u slechts drie of vier dagen per maand naar school ging en de rest van de tijd afwezig was. Omdat de leerkrachten u goed kenden, kreeg u goede punten en kon u steeds naar het volgende jaar overgaan. U zou op school enkel Pashtou hebben geleerd maar er verder niets hebben opgestoken (CGVS, p. 9 – 10). Gezien het bovenstaande kan er geen geloof worden gehecht aan het profiel van ongeschoolde minderjarige dat u zich poogt aan te meten. In het licht van deze vaststelling en op basis van uw verklaringen tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal kan worden geconcludeerd dat u er niet in slaagde het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten. Evenmin noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw beweringen over uw verblijfplaatsen in Afghanistan voor uw aankomst in België. Zo bleek u nauwelijks enige notie te hebben van de kalender die in Afghanistan wordt gebruikt. Vooreerst wist u niet wat het huidige kalenderjaar in Afghanistan is (CGVS, p. 3). U verklaarde de Afghaanse zomermaanden te zijn vergeten, maar kon evenmin vertellen welke maanden in de winter vallen. U wist zelfs niet wanneer Nieuwjaar wordt gevierd. Gevraagd hoe het kwam dat iemand die acht jaar naar school is gegaan de kalender helemaal niet kon hanteren, antwoordde u dat niet goed had gestudeerd en voor niets was geslaagd. U verklaarde wel nog dat het schooljaar in de maand jauza begon, negen maanden duurde en eindigde in de maand sambula waarna er drie maanden vakantie waren (CGVS, p. 17). Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat de periode van jauza (mei) tot sambula (augustus) slechts vier maanden in beslag neemt. Bovendien blijkt uit informatie van Commissariaat-generaal dat het schooljaar in het district Dara-i-Nur in het algemeen duurt van september tot in juni. In sommige gebieden wordt het systeem voor het koude klimaat gehanteerd en duurt het schooljaar van maart tot december. Dat iemand die beweert acht jaar lang (minstens maandelijks) naar school te zijn geweest zelfs niet in staat blijkt om het begin en het einde van het schooljaar op te geven, is totaal onaannemelijk.

Voorts verklaarde u dat uw vader tarwe, mais en gras kweekte op jullie grond en u hem soms hielp tijdens het werk op het land. Toen u werd gevraagd wanneer uw vader de tarwe zaaide,

antwoordde u vreemd genoeg dat uw vader u dat nooit had geleerd en u van hem nooit iets mocht doen omdat u jong en klein was (CGVS, p. 11). Dat u gezien uw beweerde jonge leeftijd geen enkel benul heeft van de periode waarin bepaalde landbouwactiviteiten plaatsvinden, is weinig waarschijnlijk voor iemand die zou zijn opgegroeid in een landbouwersgezin.

Bovendien is ook uw geografische kennis van uw regio bijzonder beperkt. Van de districten die aan uw district grenzen, kon u alleen Kuz Kunar opnoemen. Van de aangrenzende districten Nurgal en Alingar verklaarde u zelfs nog nooit te hebben gehoord. Van het district Chapa Dara verklaarde u dan weer dat het een vallei is die zich tussen uw dorp en Jalalabad situeert, terwijl dit district zich ten opzichte van uw dorp totaal uit de richting van Jalalabad bevindt (CGVS, p. 18 – 19). Van de omliggende provincies somde u correct Kabul, Kunar en Laghman op, maar vreemd genoeg ook Kunduz, dat in het uiterste noorden van het land ligt. Gevraagd of Kunduz zich dicht bij Nangarhar bevond, antwoordde u dat u dit niet wist en dat u enkel van die provincie had gehoord (CGVS, p. 18). Gezien het belang van provincies en districten in Afghanistan is uw kennis over uw directe regio bijzonder beperkt. Toen u werd gevraagd of er belangrijke rivieren in uw regio zijn, antwoordde u dat er rivieren waren maar dat u daar verder niet veel over kon vertellen omdat u uw provincie niet goed kende (CGVS, p. 9). Aangezien uw dorp op minder dan 10 kilometer van de belangrijke Kunar-rivier ligt, kan evenwel op zijn minst worden verwacht dat u over die rivier enige concrete informatie zou kunnen verschaffen.

Ook over de verkiezingen die tijdens de laatste jaren van uw verblijf in Afghanistan werden georganiseerd legde u erg vage verklaringen af. Zo verklaarde u dat er een paar maanden voor uw vertrek uit Afghanistan de verkiezingen voor de provinciale raad werden georganiseerd. Volgens u waren dit de eerste verkiezingen die werden gehouden sinds de presidentsverkiezingen plaatsvonden in 2006 of 2007 (CGVS, p. 21). Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat de laatste verkiezingen die in Afghanistan werden georganiseerd de nationale parlementsverkiezingen van 18 september 2010 zijn. Eén jaar voordien op 20 augustus 2009 werden gezamenlijk de presidentsverkiezingen en de verkiezingen voor de provinciale raad gehouden. Dat u de timing van deze evenementen volledig verkeerd inschatte, is gezien het belang van deze verkiezing op zijn zachtst opmerkelijk te noemen. Bovendien verklaarde u dat er tijdens de laatste verkiezingen gestemd kon worden in de moskee in uw dorp. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat er toen wel degelijk gestemd kon worden in uw dorp, maar enkel in de kiesbureaus Bar Kali Maidan en Kuz Kali Maidan. Toen u even voordien met de naam van laatstgenoemd kiesbureau werd geconfronteerd, moest u toegeven dat deze u naam u helemaal niets zei (CGVS, p. 22 – 23).

Ten slotte dient ook nog te worden opgemerkt dat uw kennis van de belangrijke figuren in uw regio eveneens bijzonder beperkt was. Zo kende u enkel de naam van de huidige gouverneur van Nangarhar, maar wist u niet tot welke bevolkingsgroep hij behoorde of van welke regio hij afkomstig is, terwijl dit in een tribale samenleving als de Afgaanse heel belangrijke zaken zijn om iemands identiteit te bepalen. U kende wel de naam van de politiecommandant die pas op 14 november 2010 werd aangesteld, maar de naam van de vice-gouverneur van Nangarhar – die zijn functie reeds sinds 2006 bekleedt, zei u dan weer helemaal niks.

Voorgaande vaststellingen leiden ertoe dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake uw verblijf in Amla, Afghanistan. Bijgevolg kan er logischerwijze evenmin nog enig geloof worden gehecht aan uw beweringen over de feiten die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen.

Wat betreft de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerde verblijf in Afghanistan moet worden opgemerkt dat geloofwaardige verklaringen in dit verband belangrijk zijn voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Amla, Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de

Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. De door u neergelegde documenten zijn niet in staat bovenvermelde vaststellingen te wijzigen. Inzake de taskara die u voorlegde moet vooreerst worden gesteld dat er ernstig moet worden getwijfeld aan de authenticiteit ervan gezien de tegenstrijd tussen de inhoud ervan en de conclusies van het onderzoek naar uw leeftijd. Verder dient aangaande uw taskara, de dreigbrief van de taliban en de aanbevelingsbrief van uw broer te worden opgemerkt dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er bijzonder veel valse Afghaanse (identiteits)documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit en herkomst van de asielzoeker. Bovendien kunnen dergelijke documenten uw asielrelaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval bleek. De foto van u samen met uw vader en uw broer is evenmin in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen aangezien deze geen informatie bevat over uw verblijf in Afghanistan. Hetzelfde kan gezegd worden van het Afghaanse verzendingsbewijs dat uw bewering over uw herkomst uit de Afghaanse provincie Nangarhar niet aantoont.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel – nopens de weigering van de hoedanigheid van vluchteling –, afgeleid uit de schending van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) juncto artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (vluchtelingenconventie), de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde de verplichting tot gegronde materiële motivatie, het verbod op manifeste foute appreciatie, het verbod op willekeur, verplichting tot zorgvuldigheid en behoorlijke belangenafweging, voert verzoeker aan dat hij doorheen zijn verklaringen wel degelijk een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie aannemelijk heeft gemaakt. Deze vrees is gestoeld op het behoren tot een welbepaalde sociale groep en zijn politieke overtuiging. Verzoeker verduidelijkt dat hij behoort tot de sociale groep die ondersteuning biedt aan de

Amerikaanse diensten, hetzij met hen uit politieke overtuiging sympathiseert. Doordat hij behoort tot deze sociale groep alsook omwille van zijn politieke overtuiging, vreest verzoeker dat hij zal worden vervolgd terwijl hij geen hulp van de Afghaanse autoriteiten kan inroepen, die immers niet in staat zijn om de Taliban weerwerk te bieden. Hij herhaalt zijn vluchtmotieven en hij verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in te gaan op de door hem aangehaalde problemen. Volgens verzoeker beperkt het Commissariaat-generaal zich tot het stellen dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas gelet op inconsistenties en vermeende onwaarheden bij irrelevante vragen, althans vragen die de kern van de nood aan bescherming niet raken. Verzoeker wijst erop dat hij tijdens de asielprocedure geen enkele tegenstrijdigheid heeft afgelegd die de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging in het gedrang brengt, en meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op onbegrijpelijke wijze geen rekening heeft willen houden met de pertinente en gefundeerde bewijsstukken die hij ter staving van zijn asielrelaas heeft aangebracht en waaruit blijkt dat wel degelijk een ernstige vrees voor vervolging in zijn hoofde aanwezig is bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker vervolgt dat het voor hem onduidelijk en onmogelijk is na te gaan op basis van de bewoordingen van de bestreden beslissing in welke mate er geen of weinig bewijswaarde werd toegekend aan de voorgelegde stukken, waardoor hij onmogelijk kan nagaan of hij in rechte de bestreden beslissing kan aanvechten en de vermeende gebrekkige bewijswaarde van de stukken kan weerleggen. Volgens verzoeker moet aan zijn coherent, geloofwaardig betoog dat standvastig en repetitief werd gehandhaafd gelijke bewijswaarde worden toegekend, minstens als begin van bewijs worden weerhouden. De commissaris-generaal laat na om het feitelijke bestaan van zijn motivatie te bewijzen en wijst op basis van irrelevante, incorrecte redeneringen zijn asielrelaas af als zijnde ongeloofwaardig, aldus nog verzoeker.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/2 juncto artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde de verplichting tot gegronde materiële motivatie, het verbod op manifeste foute appreciatie, het verbod op willekeur, de verplichting tot zorgvuldigheid en behoorlijke belangenafweging, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, herhaalt verzoeker opnieuw zijn asielmotieven en voert hij aan dat hij wel degelijk beantwoordt aan de voorwaarden van de subsidiaire bescherming ex. artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Voorts wijst hij erop dat in het beleidsdocument van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers van 18 februari 2010 te lezen valt dat aan asielzoekers uit bepaalde districten van de provincie Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. Volgens verzoeker is het duidelijk dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend ingevolge de algemene precaire situatie in zijn regio van herkomst, waar burgers een reëel risico lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Hij betoogt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen impliciet verwijst naar de “algemene appreciatiemarge”, zonder de precieze stavingsgronden en criteria te precisieren waarop hij zich zou hebben gesteund in zijn appreciatiemarge, waardoor verzoeker niet in staat wordt geacht controle uit te oefenen omtrent de geciteerde bronmaterialen.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een foto, een fotokopie van een dreigbrief van de Taliban, het document “*Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers*” van 18 februari 2010, een “*Certificate of Commendation*” en een uittreksel uit het rapport ‘*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan*’ van juli 2009.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de

vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Artikel 57/6 van de vreemdelingenwet geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed, zoals blijkt uit wat volgt.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de beslissing die hem werd betekend door de Dienst Voogdij op 16 juni 2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van zijn leeftijd aantoonde dat hij ouder is dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is maar die waarschijnlijk hoger zal liggen en hij ook over zijn scholing tegenstrijdige verklaringen aflegde, zoals wordt toegelicht, zodat geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van ongeschoolde minderjarige dat hij zich poogt aan te meten, (ii) hij nauwelijks enige notie blijkt te hebben van de Afghaanse kalender, hij geen enkel benul heeft van de periode waarin bepaalde landbouwactiviteiten plaatsvinden, hetgeen weinig waarschijnlijk is voor iemand die zou zijn opgegroeid in een landbouwersgezin, zijn geografische kennis van zijn regio bijzonder beperkt is, hij ook over de verkiezingen die tijdens de laatste jaren van zijn verblijf in Afghanistan werden georganiseerd erg vage verklaringen aflegt en ook zijn kennis van de belangrijke figuren in zijn regio bijzonder beperkt is zodat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen inzake zijn verblijf in Amla, Afghanistan en er bijgevolg evenmin enig geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen over de feiten die aan de basis van zijn vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen, (iii) hij het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, onmogelijk heeft gemaakt om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van zijn werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in zijn hoofde of van zijn verblijfssituatie of regio van herkomst zodat hem het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend en (iv) de door hem neergelegde documenten niet van dien aard zijn bovenvermelde vaststellingen te wijzigen, zoals wordt toegelicht.

2.5.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen.

2.6.1. De Raad benadrukt dat het allereerst de asielzoeker toekomt de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonde. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een

onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van Nangarhar, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.6.2. In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in de onmogelijkheid te verkeren om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen en dat zulks de facto toe te schrijven is aan het feit dat verzoeker door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van zijn asielrelaas en vluchtmotieven. Vooreerst verduidelijkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden profiel van ongeschoolde minderjarige, opgegroeid in een landbouwersgezin. Daarenboven blijkt verzoekers kennis over verschillende culturele, politieke en geografische aspecten van de Afghaanse samenleving en zijn voorgehouden regio van herkomst uitermate beperkt en fragmentarisch te zijn. Verzoeker voert weliswaar doorheen zijn verzoekschrift meermaals aan dat de vragen aangaande de zaaitijden, schoolmaanden, klimaat, kiesbureau's, gouverneurs enz. weinig relevant zijn en de kern van zijn relaas niet raken maar hij brengt geen hierbij geen enkel overtuigend argument aan waarmee hij vermag aan te tonen dat deze vragen werkelijk onredelijk zouden zijn.

Waar hij verwijst naar zijn gebrek aan scholing om zijn onwetendheden en gebrekkige kennis te vergoelijken, herhaalt de Raad vooreerst dat de commissaris-generaal op goede gronden oordeelt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht: *“Ook over uw scholing legde u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u aanvankelijk voor het Commissariaat-generaal dat u slechts twee of drie keer een maand naar school bent gegaan. Toen u erop werd gewezen dat u in uw verklaring op DVZ (Dienst Vreemdelingzaken) had verteld dat u het volledige lager onderwijs had doorlopen op het laatste jaar na, paste u uw verklaringen opnieuw aan. U verklaarde ditmaal dat u wel degelijk acht jaar naar school was gegaan maar dat u er niets had geleerd omdat u slechts drie of vier dagen per maand naar school ging en de rest van de tijd afwezig was. Omdat de leerkrachten u goed kenden, kreeg u goede punten en kon u steeds naar het volgende jaar overgaan. U zou op school enkel Pashtou hebben geleerd maar er verder niets hebben opgestoken (CGVS, p. 9 – 10). Gezien het bovenstaande kan er geen geloof worden gehecht aan het profiel van ongeschoolde minderjarige dat u zich poogt aan te meten.”*, vaststellingen tegen dewelke in voorliggend verzoekschrift niet het minste verweer wordt gevoegd. Voorts benadrukt de Raad dat een desgevallend beperkte scholing niet kan verklaren dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van zaken die tot zijn dagdagelijkse leefomgeving behoren. De Raad wijst er in dit verband op dat een beperkte scholing de verstandelijke vermogens niet aantast en verzoeker toont geenszins aan dat hij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om vragen te beantwoorden betreffende zijn directe omgeving en het dagdagelijkse leven in zijn beweerde regio van herkomst. De in de bestreden beslissing aangehaalde lacunes in verzoekers kennis met betrekking tot Afghanistan in het algemeen zijn dorp Amla (district Dara-i-Nur, provincie Nangarhar) in het bijzonder zijn apert en hebben betrekking op zijn onmiddellijk leefomgeving. Zo acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins plausibel dat iemand die acht jaar naar school is gegaan en die beweert te zijn opgegroeid in een landbouwersgezin – waar de maanden en seizoenen aldus een grote rol spelen in het dagelijkse leven – nauwelijks enige notie heeft van de Afghaanse kalender, de Afghaanse zomer- en wintermaanden niet kan benoemen, geen enkel benul heeft van de periode waarin bepaalde landbouwactiviteiten plaatsvinden en niet in staat blijkt te zijn om het begin en het einde van het schooljaar op te geven van zijn beweerde regio van afkomst. Voorts

wordt in de bestreden beslissing correct opgemerkt dat verzoeker nauwelijks kan toelichten welke de districten en provincies zijn die grenzen aan het district Dara-i-Nur, hij zelfs niet weet dat de belangrijke Kunar-rivier op een tiental kilometer van zijn dorp is gelegen, hij de verkiezingen die de afgelopen jaren in Afghanistan georganiseerd werden niet correct in de tijd kan situeren en hij verkeerdelijk beweert dat er tijdens de laatste verkiezingen gestemd kon worden in de moskee van zijn dorp. Tot slot blijkt verzoeker wel de naam te kennen van de huidige gouverneur van Nangarhar doch kan hij niet duiden tot welke bevolkingsgroep hij behoorde of van welke regio hij afkomstig is, terwijl dit zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, in een tribale samenleving die Afghanistan kenmerkt heel belangrijke gegevens zijn om iemands identiteit te bepalen.

In zoverre verzoeker in voorliggend verzoekschrift stelt dat hij de Pashtoun taal onvoldoende machtig is om adequaat te antwoorden, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zelf uitdrukkelijk om de bijstand van een tolk Pashtoun heeft gevraagd tijdens het onderzoek van zijn asielaanvraag (administratief dossier, stuk 16). Deze taal werd gebruikt zowel tijdens het initiële gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het invullen van de vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (administratief dossier, stuk 14). Beide verslagen werden aan verzoeker voorgelezen in het Pashtoun, waarna hij de het verslag en de vragenlijst ter goedkeuring heeft ondertekend. Ook het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebeurde in het Pashtoun. Voor de aanvang van het gehoor werd verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk begreep en werd hij erop gewezen dat hij eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) diende te melden (administratief dossier, stuk 4, p. 1). Aan het einde van het gehoor kregen verzoeker en zijn raadsman bovendien de gelegenheid om bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker noch zijn raadsman hebben evenwel enige opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Integendeel, verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat alle vragen duidelijk waren en dat hij de tolk goed had begrepen (administratief dossier, stuk 4, p. 27-28). Uit het administratief dossier kan evenmin op enigerlei wijze worden afgeleid dat er zich tijdens de opeenvolgende gehoren taal- en/of communicatieproblemen zouden hebben voorgedaan. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter te stellen dat verzoeker niet in staat was om adequaat te antwoorden omdat hij de taal Pashtoun slechts beperkt zou beheersen.

Ter terechtzitting wordt verzoeker bijgestaan door een tolk die de taal Pashtoun machtig is vermits geen tolk Pashai kon worden gevonden. Tijdens de terechtzitting blijkt duidelijk dat de tolk en verzoeker geen problemen kennen om mekaar te begrijpen zodat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van het tolken in het Pashtoun, taal die hij zelf heeft gevraagd, bepaalde elementen niet heeft kunnen duidelijk maken of dat bepaalde omissies in zijn kennis te wijten zijn aan de taal.

Zo verzoeker tot slot nog poneert dat verschillende in de weigeringsbeslissing geciteerde vragen, zoals wanneer Nieuwjaar wordt gevierd en van welke regio de gouverneur van Nangarhar afkomst is, hem niet werden gesteld, kan de Raad slechts vaststellen dat deze beweringen feitelijke grondslag missen (administratief dossier, stuk 4, p. 17 en p. 19-20). De Raad wijst er in dit verband op dat het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en als dusdanig de nodige garanties biedt inzake objectiviteit (R.v.St., nr. 132.673 van 18 juni 2004; R.v.St., nr. 108.470 van 26 juni 2002). Het wordt niet voor akkoord ondertekend door de vreemdeling en maakt geen authentieke akte of proces-verbaal uit. Niettemin geniet het, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hetgeen in zijn gehoorverslag werd neergeschreven op een andere manier door hem werd gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Het louter ontkennen dat bepaalde vragen hem werden gesteld of dat verzoeker bepaalde antwoorden heeft gegeven is dan ook niet dienstig.

2.6.3. Gelet op het wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers verklaringen niet toelaten enig geloof te hechten aan zijn herkomst en verklaarde levensomstandigheden in Afghanistan. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben voorgedaan. Het louter herhalen in het verzoekschrift van de ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en de kritiek dat deze niet werden onderzocht is dan ook niet dienstig.

Dat *“de verklaringen van de verzoekende partij coherent, consistent en geloofwaardig zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie”* en dat aan *“een coherent, geloofwaardig betoog dat*

zowel tijdens het eerste interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken, alsook vervolgens het gedetailleerde eerste en tweede interview voor het CGVS, standvastig en repetitief werd gehandhaafd gelijke waarde dient te worden toegekend, minstens als een begin van bewijs dient te worden weerhouden van een deugdelijk asielrelaas”, kan derhalve niet worden bijgetreden vermits verzoekers verklaringen niet coherent en geloofwaardig zijn zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.4. De door verzoeker bijgebrachte stukken vermogen niet bovenstaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker wiens taak het is om alle nodige elementen en documenten nodig voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. In casu legt verzoeker een taskara voor waaruit zijn Afghaanse nationaliteit moet blijken. Dit stuk is evenwel niet van dien aard dat het de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden afkomst uit het dorp Amla, gelegen in het district Dara-i-Nur in de provincie Nangarhar en van de vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben voorgedaan, kan herstellen. Immers, zo dit document al authentiek zou zijn, bevat het slechts aanwijzingen over verzoekers identiteit, nationaliteit en geboorteplaats doch biedt het geen enkele indicatie over zijn werkelijke verblijfplaats en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België. De Raad wijst te dezen op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve kan verzoeker niet volstaan met een verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch is het noodzakelijk dat hij aannemelijk maakt uit welke regio hij precies afkomstig is zodat kan worden nagegaan of hij nood heeft aan internationale bescherming. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt tegemoet te komen aan de op hem rustende bewijslast. De Raad benadrukt te dezen dat een asielzoeker niet noodzakelijk documenten dient neer te leggen ter staving van zijn asielrelaas, maar dat bij gebrek aan bewijzen mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt, wat in casu echter niet het geval zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Uit de argumentatie in het verzoekschrift blijkt voorts dat verzoeker er ten onrechte van uitgaat dat dat aan de door hem voorgelegde documenten (zijnde zijn taskara, de dreigbrief van de Taliban, de aanbevelingsbrief van zijn broer, de foto van verzoeker met zijn vader en zijn broer) slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun aangetoonde valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. Waar verzoeker aanvoert dat hij het onduidelijk, onmogelijk vindt om na te gaan op basis van de bewoordingen van de bestreden beslissing in welke mate er geen of weinig bewijswaarde werd toegekend aan de voorgelegde stukken gaat hij voorbij aan de motivering dienaangaande van de bestreden beslissing: *“De door u neergelegde documenten zijn niet in staat bovenvermelde vaststellingen te wijzigen. Inzake de taskara die u voorlegde moet vooreerst worden gesteld dat er ernstig moet worden getwijfeld aan de authenticiteit ervan gezien de tegenstrijd tussen de inhoud ervan en de conclusies van het onderzoek naar uw leeftijd. Verder dient aangaande uw taskara, de dreigbrief van de taliban en de aanbevelingsbrief van uw broer te worden opgemerkt dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er bijzonder veel valse Afghaanse (identiteits)documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit en herkomst van de asielzoeker. Bovendien kunnen dergelijke documenten uw asielrelaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval bleek. De foto van u samen met uw vader en uw broer is evenmin in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen aangezien deze geen informatie bevat over uw verblijf in Afghanistan. Hetzelfde kan gezegd worden van het Afghaanse verzendingsbewijs dat uw bewering over uw herkomst uit de Afghaanse provincie Nangarhar niet aantoont.”* De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en

geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

2.7.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Hiervoor wordt verwezen naar hetgeen volgt.

2.7.2. In de mate verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw beroept op de elementen die die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar het eerste middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7.3. In zoverre verzoeker betoogt dat zijn regio van herkomst bijzonder onveilig is, hij erop wijst dat in het beleidsdocument van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers van 18 februari 2010 te lezen valt dat aan asielzoekers uit bepaalde districten van de provincie Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend en hij hieruit besluit dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend ingevolge de algemene precaire situatie in zijn regio van herkomst, waar burgers een reëel risico lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, herhaalt de Raad dat verzoeker zijn voorgehouden afkomst uit het dorp Amla, gelegen in het district Dara-i-Nur in de provincie Nangarhar niet aannemelijk heeft gemaakt. De verwijzing in het verzoekschrift naar hoger aangehaald beleidsdocument van het CGVS – beleid welk overigens niet langer wordt aangehouden –, naar het standpunt van UNHCR, de algehele onveiligheidssituatie in Nangarhar, de verslechterde levensomstandigheden en de verhoogde aanvallen door de Taliban, is dan ook niet dienstig.

De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. Hoger bleek dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van onjuiste verklaringen tijdens het gehoor. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier – met inbegrip van verzoekers verklaringen –, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken en dat op basis van deze gegevens in alle redelijkheid werd geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en

systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan te tonen aangezien hij zijn verklaarde verblijf in het dorp Amla, gelegen in het district Dara-i-Nur in de provincie Nangarhar, Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt, hetgeen op uitvoerige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS